

 [instagram.com/harmonija_knjige](https://www.instagram.com/harmonija_knjige)
 [facebook.com/harmonija_knjige](https://www.facebook.com/harmonija_knjige)
www.harmonijaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA:

Lynne McTaggart
The Power of Eight

Copyright © 2017 by Lynne McTaggart

All rights reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2019

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:

Marina Sabovljević

UREDNIK IZDANJA:

Milica Simić

PREVOD:

Irina Vujičić

LEKTURA I KOREKTURA:

Maja Banjac Kesić

DIZAJN KORICE:

Tijana Kazimirović

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1000

IZDAVAČ:

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/1, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava su zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

MOĆ OSMICE

**ISTRAŽIVANJE
ZAKONA NAMERE**

LIN MAKTAGART

HARMON**IA**

*Za Kejtin i Kajla, i na uspomenu na Stelu,
koja nikad nije morala da vidi da bi verovala*

Čuda su u stvari prepričavanje malim slovima iste one priče koja je ispisana preko celog sveta isuviše velikim slovima da bi neki od nas mogli da ih vide.

K. S. Luis, *God in the Dock*

SADRŽAJ

<i>Predgovor</i>	11
------------------------	----

PRVI DEO

Objašnjavanje čuda

PRVO POGLAVLJE: Prostor mogućnosti.....	19
DRUGO POGLAVLJE: Prvi globalni eksperimenti.....	27
TREĆE POGLAVLJE: Virtuelna prepletenost.....	41
ČETVRTO POGLAVLJE: Mentalni uljezi.....	51
PETO POGLAVLJE: Moć dvanaestice	61
ŠESTO POGLAVLJE: Eksperiment s namerom mira.....	71
SEDMO POGLAVLJE: Misli o miru	79
OSMO POGLAVLJE: Sveti trenutak	87
DEVETO POGLAVLJE: Mistični mozak.....	95
DESETO POGLAVLJE: Grliti nepoznate ljude.....	103
JEDANAESTO POGLAVLJE: Revizija grupe.....	111
DVANAESTO POGLAVLJE: Sveta vodica.....	121
TRINAESTO POGLAVLJE: Kofe koje cure	133
ČETRINAESTO POGLAVLJE: Kule bliznakinje mira.....	143
PETNAESTO POGLAVLJE: Isceljivanje rana.....	155
ŠESNAESTO POGLAVLJE: Efekat ogledala.....	163

SEDAMNAESTO POGLAVLJE: Vrtimo se ukруг	171
OSAMNAESTO POGLAVLJE: Davanje se vraća	177
DEVETNAESTO POGLAVLJE: Misli za drugog.....	183
DVADESETO POGLAVLJE: Godina namere	195
DVADESET PRVO POGLAVLJE: Moć osmice – istraživanje	211

DRUGI DEO

Kako da obrazujete sopstveni krug Moć osmice

DVADESET DRUGO POGLAVLJE: Okupljanje Osmice.....	229
<i>Zahvalnice.....</i>	239
<i>O autorki</i>	241

Predgovor

Godinama sam odbijala da napišem ovu knjigu jer ni na trenutak nisam verovala u neobična isceljenja koja su se dešavala u mojoj radionici; drugim rečima, bilo mi je teško da poverujem u čuda.

Kada pominjem čuda i isceljenja, ne govorim metaforično; govorim o neverovatnim događajima na nivou pretvaranja vode u vino – o nizu neverovatnih situacija u kojima su se ljudi iscelili od svih fizičkih tegoba nakon što su, okupljeni u maloj grupi, poslali kolektivnu isceljujuću misao. Pričam o onoj vrsti čuda koja prkosi i našim najosnovnijim uverenjima utemeljenim na svemu što smo čuli o tome kako svet funkcioniše.

Ideja okupljanja ljudi u osmočlane grupe nastala je kao neki moj luckasti hir u radionici koju sam vodila tokom 2008. godine, u želji da vidim šta će se desiti ako članovi kolektivnim mislima pokušaju da iscele nekog među sobom. Nazvala sam ih grupe „Moć osmice”, ali mogla sam ih nazvati i „Moć osam miliona”, s obzirom na to koliko su se pokazale moćne i koliko su mi naglavačke okrenule sve što sam mislila da znam o prirodi ljudskih bića.

Kao pisca, privlače me najveće životne tajne i pitanja – smisao svesti, vančulna percepcija, život nakon smrti – a posebno anomalije koje se kose sa uobičajenim načinom razmišljanja. Kao što je psiholog Vilijam Džejms rekao, volim da pronadem tu belu vranu neophodnu da bi se dokazalo da nisu sve vrane crne.

I pored svih svojih putovanja u svet nesvakidašnjeg, u srcu sam i dalje realističan i nepokolebljiv istraživač, što je posledica mog ranijeg bavljenja istraživačkim novinarstvom, i zato stalno težim

da izgradim čitavu strukturu sačinjenu od čvrstih dokaza. Nisam sklona maglovitim pozivanjima na misticizam, aure i bilo kakvoj traljavoj i suviše uprošćenoj upotrebi izraza „kvantno” ili „energija”. Zapravo, nema ničeg što mrzim više od nepotkrepljenih ćiribu-ćiriba gluposti jer one narušavaju reputaciju ovoga čime se bavim.

Nisam ateista, nisam čak ni agnostik. Moja duhovna strana uverena je da su ljudska bića nešto više od gomile hemijskih supstanci i električnih signala. Ali razlog zašto se držim Mažino linije koja razdvaja materijalno od nematerijalnog jeste to što se trudim da svoju veru poduprem Gausovim zvonastim krivama i dvostruko slepim studijama.

Moj raniji, prilično konvencionalni pogled na prirodu stvarnosti doživeo je prvi značajan udarac kada sam istraživala za svoju knjigu *The Field*. Rad na knjizi započela sam s namerom da u okvirima nauke shvatim zašto i kako homeopatija i duhovno isceljenje daju rezultate, ali istraživanje me je ubrzo odvelo na novu, čudnu teritoriju, revoluciju u nauci koja dovodi u pitanje mnoga od naših najdubljih uverenja o univerzumu i načinu na koji on funkcioniše. Naučnici koje sam upoznala tokom svog istraživanja – svi s besprekornom biografijom vezanom za prestižne institucije – došli su do zapanjujućih otkrića o subatomskom svetu, za koja se čini da ruše postojeće zakone biohemije i fizike. Pronašli su dokaze da je čitava stvarnost povezana putem polja nulte tačke, kvantnog polja energije koje je u osnovi svega, i ogromne mreže razmene energije. Nekoliko biologa sprovelo je istraživanje koje navodi na zaključak da osnovni sistem komunikacije u telu nisu hemijske reakcije, već kvantna frekvencija i subatomske energetske naboje. Sproveli su testove koji pokazuju da je ljudska svest sposobna da pristupi informacijama izvan konvencionalnih granica vremena i prostora. Pokazali su u brojnim eksperimentima da nam misli verovatno uopšte nisu zarobljene u glavi, već da su lupalice sposobne da pređu u druge ljude i stvari, kao i da utiču na njih. Svaki od tih naučnika naišao je na delić nove nauke, potpuno novog pogleda na svet.

Pisanje knjige *The Field* uvuklo me je u dalja proučavanja prirode ovog novog i čudnog pogleda na stvarnost. Postala sam naročito radoznala u pogledu implikacija ovog otkrića: da su misli zapravo nešto što ima moć da menja fizičku materiju.

Ova ideja neprestano me je okupirala. Objavljeni su brojni best-seleri o zakonu privlačenja i moći namere – ideje da je ono što želite moguće manifestovati ako usredsređeno mislite na to – ali prema svemu tome gajila sam određeni stepen nepoverenja, preplavljena brojnim pitanjima koja su se nametala. Pitala sam se da li je to istinska moć i da li se može upotrebiti za svaku namenu. Šta može da se postigne pomoću nje? Dolazi li u obzir lečenje raka i uticaj na kvantne čestice? I za mene najvažnije pitanje: šta se dešava kada mnogo ljudi istovremeno misli istu misao. Da li to pojačava dejstvo?

Iz istraživanja koja sam proučavala za *The Field*, jasno je proizlazilo da je um na neki način nerazdvojno povezan s materijom i da je zaista sposoban da je menja. Međutim, tu činjenicu, koja pokreće mnoga suštinska pitanja o prirodi svesti, banalizovali su razni popularni tretmani spuštajući je na nivo ideje da mislima možeš sebi da manifestuješ materijalno bogatstvo.

Želela sam da ponudim još nešto osim manifestovanja automobila ili dijamantskog prstena, nešto drugačije od pukog *dobijanja što više stvari*. Imala sam na umu smeliji poduhvat. Nova nauka promenila je sve što smo mislili da znamo o urođenim ljudskim kapacitetima, i želela sam da je testiram do krajnjih granica. Ako zaista posedujemo ovaj izuzetni potencijal, nameće se stav da treba da živimo i ponašamo se drugačije, u skladu s radikalno novim pogledom na sebe kao deo veće celine. Htela sam da ispitam da li je taj kapacitet dovoljno moćan da isceljuje pojedince, grupe, pa čak i čitav svet. Kao savremeni neverni Toma, u suštini sam tražila način da seciram magiju.

Moja naredna knjiga, *The Intention Experiment*, imala je baš taj cilj, koji sam težila da ostvarim prikupljanjem svih verodostojnih naučnih istraživanja na temu nadmoći uma nad materijom, ali njena svrha bila je i poziv čitaocima da mi se pridruže. Veoma je malo istraživano o grupnoj nameri, pa mi je plan bio da popunim tu prazninu, angažujući čitaoce da budu članovi jedne velike eksperimentalne grupe u tekućem naučnom eksperimentu. Nakon što je knjiga objavljena 2007. godine, okupila sam konzilijum fizičara, biologa, psihologa, statističara i neurologa koji imaju veliko iskustvo na polju proučavanja svesti. Periodično sam pozivala ljude koji me prate na internetu, kao i publiku koja je prisustvovala mojim

predavanjima i radionicama, da pošalju jednu usmerenu i tačno određenu misao koja treba da utiče na neku metu u laboratoriji koju je postavio neki od naučnika s kojima sam sarađivala i koji bi potom merio rezultate da utvrdi da li su naše misli išta promenile.

Projekat je na kraju prerastao u praktično najveću globalnu laboratoriju, koja je obuhvatala nekoliko stotina hiljada mojih čitalaca iz više od stotinu zemalja, koji su učestvovali u jednom od prvih kontrolisanih eksperimenata na polju uticaja masovne namere na fizički svet. Iako je određeni broj eksperimenata bio veoma uprošćen, čak i oni najprostiji izvođeni su u skladu sa strogim naučnim standardima i odgovarajućim protokolima. Svi sem jednog eksperimenta obavljani su s kontrolnim mehanizmom, i bili su „slepi“, tako da naučnici nisu znali šta je tačno meta naših namera: to su saznali tek po okončanju eksperimenta, nakon što su izračunali rezultate.

Nisam bila ni najmanje uverena da ćemo dobiti pozitivne rezultate, ali bila sam spremna da pokušamo. U knjizi *The Intention Experiment* pisala sam o tome da ishodi eksperimenata nisu bitni toliko koliko sama spremnost da se istraži ta zamisao; zatim sam objavila knjigu, dva meseca kasnije započela prvi eksperiment i duboko udahнула.

Ispostavilo se da su eksperimenti dali rezultate. *I te kako* su dali rezultate. Od trideset eksperimenata koje sam do danas izvela, u dvadeset šest registrovana je merljiva, najčešće veoma izrazita promena, a tri od četiri koji nisu dali pozitivne rezultate jednostavno su imali tehničke probleme. Da biste sagledali ovakve rezultate iz prave perspektive, reći ću vam samo da gotovo nijedan proizvod farmaceutske industrije ne garantuje toliki nivo pozitivnih dejstava.

Godinu dana nakon što sam započela globalne eksperimente sa ogromnim grupama ljudi, odlučila sam da pokušam da u svojim radionicama ponovim čitav proces, ali u umanjenim dimenzijama, tako što sam formirala grupe Moć osmice koje su slale isceljujuće namere. Bio je to samo još jedan, jednako odvažan ali nešto ležerniji eksperiment – sve dok i on nije počeo da daje rezultate koji su nadmašili sva moja očekivanja jer su mi ljudi s dugotrajnim tegobama prijavljivali skoro čudotvorna isceljenja.

Knjiga *The Intention Experiment* zagolicala je maštu javnosti. Pisac bestselera Den Braun čak je mene i moj rad uvrstio u jednu od

svojih knjiga, *The Lost Symbol*. Međutim, rezultati eksperimenata samo su deo priče. Zapravo, nisu čak ni njen najvažniji deo.

Sada shvatam da sam sprovodeći ove eksperimente i vodeći grupe Moć osmice, većinom postavljala pogrešna pitanja.

Najvažnija pitanja odnose se pre svega na sam proces i zaključke koji se iz njega nameću o prirodi svesti, izuzetnom ljudskom kapacitetu i kolektivnoj moći.

Iako su rezultati eksperimenata i rada grupa i sami bili zadivljujući, ne mogu da se porede sa onim što se dešavalo učesnicima. Naj snažniji efekat grupne namere – efekat koji promiče doslovno svim popularnim knjigama na ovu temu – odražavao se na samim učesnicima koji su tu nameru slali.

U nekom trenutku počela sam da primećujem da iskustvo grupnog slanja namere značajno menja ljude: menja individualnu svest, uklanja osećaj razdvojenosti i zasebnosti i uvodi članove grupe u ono što bi se moglo opisati kao stanje ushićenog jedinstva. U svakom eksperimentu, bez obzira na to da li je bio mali ili veliki, globalni ili u okviru grupa Moć osmice, uočavala sam istu ovu grupnu dinamiku koja je toliko moćna i toliko menja život da omogućava da se dogode pojedinačna čuda. Zabeležila sam na stotine, ako ne i na hiljade ovih instant čuda u životima učesnika: iscelili su hronične, ozbiljne zdravstvene probleme, popravili su odnose s drugim ljudima, otkrili su istinsku svrhu života, odbacili su poslove koji su ih gušili u korist karijera koje ih ispunjavaju i inspirišu. Nekoliko njih čak se preobrazilo direktno pred mojim očima. Nije bio prisutan nikakav šaman niti guru, niti je tu bilo nekakvog složenog isceljujućeg procesa – zapravo, nije bilo potrebno nikakvo pređašnje iskustvo. Instrument koji je sve ovo podstakao bilo je okupljanje ovih ljudi u grupu.

Šta sam im to, zaboga, učinila? U početku nisam mogla da poverujem. Ono što je izgleda bio povratni učinak godinama sam pripisivala svojoj mašti i njenoj prekomernoj aktivnosti. U neverici sam govorila mužu da moram da prikupim još priča, da obavim još eksperimenata, da sakupim više *čvrstih dokaza*. A onda su me oni preplašili, te sam počela da tražim neke istorijske i naučne prese-dane, pređašnje istovrsne slučajeve.

Na kraju mi je sinulo da mi svi ovi eksperimenti pružaju najneposrednije i najorganskije iskustvo onoga što sam ranije samo in-

telektualno shvatala: da su sva naša objašnjenja o tome kako funkcioniše mozak očigledno pogrešna. Iako sam u knjizi *The Field* već pisala o svesti i njenim dejstvima na veliki, vidljivi svet, ova iskustva prevazilazila su i najekstravagantnije ideje iz te knjige. Svaki eksperiment koji sam izvela, kao i svaka grupa koju sam obrazovala, pokazali su da nam misli nisu zaključane u lobanji, već da uspevaju da pronađu put do drugih ljudi, pa čak i do predmeta udaljenih hiljadama kilometara, i da imaju sposobnost da ih izmene. Misli nisu samo pojave, niti čak samo pojave koje utiču na druge pojave; misli možda imaju sposobnost i da poprave sve što je neispravno u ljudskom životu.

Ova knjiga je pokušaj da se razjasne sva čuda koja su se dogodila u tim eksperimentima – pokušaj da shvatim šta sam to, zapravo, učinila našim učesnicima – u okviru šireg konteksta nauke, kao i ezoteričnih i religijskih istorijskih praksi. Ona predstavlja biografiju jednog događaja, ljudskog poduhvata koji izgleda ima i drevne prethodnike, čak i u ranohrišćanskoj crkvi. *Moć osmice* takođe je knjiga o meni, i o tome šta se događa s nekim kao što sam ja kada pravila igre – pravila po kojima sam dotad živela – iznenada prestanu da važe.

Rezultati eksperimenata s grupnom namerom su izuzetni, ali oni nisu poenta ove priče. Suština se odnosi na čudotvornu moć u vama kojom možete isceliti svoj život i koja se, ironično, aktivira istog trenutka kada prestanete da mislite o sebi.

PRVI DEO

Objašnjavanje čuda

Prostor mogućnosti

Zajedničko

Moj muž Brajan i ja sedeli smo za kompjuterom jednog popodneva, aprila 2008. godine, pokušavajući da veliki eksperiment s namerom smanjimo tako da mi bude podesan za radionice koje smo planirali da održimo u Sjedinjenim Državama i Londonu sledećeg leta.

Prošlo je godinu dana otkad sam pokrenula velike globalne eksperimente s namerom, pozivajući čitaoce iz svih krajeva sveta da pošalju nameru ka dobro kontrolisanoj meti postavljenoj u laboratoriji jednog od naučnika s kojima sam sarađivala. Do tog trenutka, sproveli smo četiri takva eksperimenta, usmeravajući nameru ka jednostavnim metama kao što su semenke i biljke, i zabeležili smo veoma ohrabrujuće rezultate.

Sada sam pokušavala da umanjim dimenzije tih efekata na nivo koji je ljudima bliži, na nivo koji će se dobro uklopiti u vikend-radionicu, ali dotad nisam vodila mnogo radionica i znala sam samo šta ne želim – da se pretvaram da mogu pomoći ljudima da manifestuju čuda, što je većina sličnih radionica pokušavala. Takođe sam bila zabrinuta zbog ograničenja koje je nametala priroda same radionice i njene postavke. Možda moć misli da utiču na nečiji život postaje uočljiva tek nakon dužeg perioda: nedelju, mesec ili možda čak godinu dana. Kako ćemo demonstrirati bilo kakav značajan preobražaj u kratkom vremenskom periodu od petka po podne do nedelje po podne?

Počela sam da zapisujem naše misli u pauer point dokumentu:

Ukucala sam „usredsređeno”. Intervjuisala sam mnoge majstore namere – budističke monahe, učitelje či kunga, gurue isceljivanja – i svi su govorili o ulasku u stanje uma koje karakterišu visok nivo energije i usredsređenost.

„Koncentrisano”, rekao je Brajan. Možda masovna namera pojačava ovu moć. Svakako je tako izgledalo.

Usredsređeno

Koncentrisano

Svi globalni eksperimenti namere koje sam planirala bili su osmišljeni tako da iscele nešto na planeti, pa je imalo smisla da se usredsredimo na isceljenje i u vikend-radionicama. Odlučili smo da ćemo u radionicama pokušati da iscelimo nešto u životu polaznika.

Zatim sam zapisala: „Kolektivno.”

Mala grupa

„Hajde da probamo da ih podelimo u male osmočlane grupe i da onda šalju kolektivne isceljujuće namere članu koji ima zdravstvene probleme”, rekla sam Brajanu. Možda ćemo saznati da li mala grupa ima snagu namere kao i veće grupe. Gde je prekretnica kada je u pitanju brojnost? Da li je neophodna neka kritična masa ljudi koju smo imali u velikim eksperimentima, ili je dovoljna i osmočlana grupa? Ne možemo da se setimo ko je od nas dvoje smislio naziv – verovatno Brajan, on je talentovan za smišljanje naslova – ali jedno je sigurno: nazvali smo grupe „Moć osmice” i kada smo 17. maja stigli u Čikago, imali smo plan.

O ideji male grupe počela sam da razmišljam nakon onoga što se desilo Donu Beriju. Don, veteran američke vojske iz Talahome u Tene-siju, pisao je marta 2007. godine na forumu mog veb-sajta *Eksperiment namere*, nudeći da bude naša prva ljudska meta za eksperiment name-re. Godine 1981. dijagnostikovao mu je ankilozini spondilitis i kičma mu je srasla tako da nije mogao da se pomera s jedne na drugu stranu. Čak su mu i rebra postala ukočena i zbog takvog stanja grudni koš mu se nije pomerao dvadeset godina. Tokom svih tih godina, zamenjena su mu oba kuka veštačkim i neprestano je bio u bolovima. Kako je tvrdio, imao je brojne rendgenske snimke i izveštaje drugih medicinskih testova, pa je mogao da nam obezbedi celokupnu arhivu svoje medicinske istorije s kojom bismo mogli da uporedimo svoje rezultate.

Donov blog inspirisao je članove moje onlajn zajednice da uvedu dva termina nedeljno tokom kojih su mu slali isceljujuće namere, a on je počeo da vodi dnevnik svog zdravstvenog stanja. „Dok se sve to dešavalo, počeo sam zaista da se osećam bolje”, pisao mi je. „Nije došlo do trenutnog isceljenja, ali stanje mi se postepeno popravljalo i bol mi se smanjivao.”

Don mi je pisao osam meseci kasnije. Kada je otišao na redovan pregled kod reumatologa, koji se zakazuje na svakih šest meseci, prvi put je lekaru mogao da kaže da se oseća fantastično i da samo povremeno ima bolove. „Skelet mi je i dalje u istom stanju, ali mogu više da se savijam i na *daleeeeko* sam nižem stepenu bola”, rekao mi je. „Ne sećam se da sam se bolje osećao otkad sam se razboleo.”

Lekar je potom uzeo stetoskop da oslušne Donovo srce i rekao mu je da duboko udahne. Pažljivo je slušao, a na kraju udisaja iznenada je podigao glavu, sa zaprepašćenim izrazom lica pogledao Dona i rekao: „Grudi su ti se upravo pomerile!”

Don mi je pisao da je lekar još otvorenih usta sedeo na stolici. „Grudi mi se pomeraju!!! Ponovo se osećam kao normalna osoba! Nisam doživeo spontano isceljenje, ali eksperiment namere pokrenuo je čitav proces koji je doveo do ovog mnogo boljeg stanja, a takođe mi je pomogao i da spoznam da način na koji razmišljam utiče na moje zdravlje, pa čak i na svet oko mene.”

Očekivala sam da će rezultati čikaške radionice biti slični ovim – manja fizička poboljšanja uzrokovana placebo efektom, kao kod raznih prijatnih tretmana kao što su masaža ili tretman lica.

Pominjem Čikago, ali u tom trenutku nismo bili ni blizu tog grada, već u Šombergu, Illinois, jednom od reprezentativnih gradića Zlatnog koridora severozapadnog Ilinoisa, tako nazvanog zato što predstavlja rudnik profita od tržišnih centara, industrijskih zona, kompanija sa spiska *Fortune 500* i restorana *Huters* i *Benihana*, načičkanih uz auto-put I-90. *Motorola* je svoje sedište smestila u Šomberg; *Vudfild*, koji se nalazio odmah pored našeg hotela, po veličini je jedanaesti tržišni centar u Sjedinjenim Državama. Mogli smo biti bilo gde u Americi u jednom od ovih ogromnih hotelskih kompleksa smeštenih uz auto-put. Naši organizatori konferencije izabrali su hotel *Renaissance Schaumburg Convention Center* pre svega zbog njene lokacije (dvadesetak kilometara od aerodroma

O'Hare). Nakon što je shvatila pun ekonomski potencijal korišćenja uspavanog poljoprivrednog zemljišta za luksuzni prigradski razvoj, gradska urbana elita kupila je poslednjih osamnaest hektara zemlje u sendviču između auto-puta I-90 i rute 61, i pretvorila ih u elegantni hotel u kom smo odseli.

Dan pre konferencije sedeli smo pored električnog kamina u atrijumu nalik na pećinu i zurili napolje u mali vodoskok u jezeru koje nas je razdvajalo od petlje u obliku osmice na auto-putu. Osećala sam da je za moj proces otkrivanja još prerano da vodim ovu radionicu i bila sam zabrinuta šta će se desiti narednog dana. Da li treba da obrazujemo krugove? Da li bi trebalo da se svi držimo za ruke? Gde bi trebalo da stoji osoba koju hoćemo da iscelimo – u centru kruga, ili u samoj kružnici zajedno sa ostalima? Koliko dugo grupa treba da šalje isceljujuće namere? I da li mora da bude tačno osam članova, ili možemo da napravimo grupe s bilo kojim brojem članova?

U globalnom eksperimentu namere postupali smo veoma opretno, izbegavajući da za objekte uzimamo ljude, sa izuzetkom malih spontano formiranih grupa na mom sajtu koje su slale isceljujuće namere ljudima kao što je Don Beri jer nismo znali da li bi, kada na hiljade ljudi koncentriše misli na jednu osobu, to imalo pozitivno ili negativno dejstvo. Prvi put ćemo raditi bez sigurnosne mreže, bez slepe procedure i naučnog metoda. *Šta ako povredimo nekoga?* U jedno sam bila sigurna, iako je to bio samo osećaj: članovi grupe treba da stanu ukруг. Govorili smo sebi da ćemo sutra saznati da li je ta intuicija tačna.

U subotu smo podelili publiku od oko sto ljudi na male grupe od približno osam članova, vodeći računa o tome da spojimo potpune strance. Zamolili smo prisutne da se iz svake grupe po jedan član koji ima fizičke ili emotivne tegobe prijavi da bude objekat grupne namere. Taj član bi potom objasnio grupi u čemu se sastoji njegov problem, nakon čega bi ostali članovi grupe stali ukруг, spojili ruke i počeli u saglasju da mu šalju isceljujuće misli, zadržavajući koncentraciju deset minuta, što je vremenski period koji smo koristili i u masovnim eksperimentima, pre svega zato što se činilo da je to najduže što neizvešteni ljudi mogu da održe usredsređenu misao.

Uputila sam publiku u program *Pojačavanje*, koji sam osmislila i iznela u knjizi *The Intention Experiment* izdvojivši najčešće teh-

nike „majstora” namere – budističkih sveštenika, učitelja či kunga, majstora isceljivanja – i spojila ih sa uslovima koji su najbolje funkcionisali u laboratorijskim istraživanjima o prevlasti uma nad materijom. Ova procedura započinje tehnikom disanja, zatim sledi vizualizacija i na kraju vežba saosećanja, i sve to kako bismo pomogli ljudima da uđu u stanje usredsređenosti, visoke energije i dubokih osećanja.¹ Takođe sam im pokazala kako da osmisle što konkretniju nameru, pošto je u laboratorijskim istraživanjima precizna namera dala najbolje rezultate.

Svi članovi grupe trebalo je da stanu ukrug i uhvate se za ruke ili da postave osobu koja je objekat namere u središte kruga i da onda polože ruke na nju kao kraci na felni automobila. Nisam imala pojma koja je konfiguracija bolja, ali činilo mi se veoma važnim da se uspostavi neprekidna fizička veza između članova grupe.

„Ovo je samo još jedan eksperiment”, rekla sam prisutnima pre nego što smo počeli, ali nisam im rekla da su na putovanju u nepoznato, gde, takoreći, improvizujem i usput određujem dalju putanju. „Prihvatljiv je ishod u vidu bilo kog iskustva.” Pustili smo muziku koju smo koristili u velikim eksperimentima i posmatrali kako se grupe dobro i duboko povezuju. Pre nego što su otišli te večeri, zamolili smo objekte da sledećeg jutra budu spremni da opišu svoje iskustvo i umno, emocionalno i fizičko stanje.

„Nemojte da izmišljate poboljšanja ako ih zaista ne osetite”, rekla sam im.

U nedelju ujutro zamolila sam sve koji su primili isceljujuće namere da istupe i opišu kako se osećaju. Prišlo nam je desetak ljudi koji su zatim stali u red, a mi smo im, jednom po jednom, davali mikrofona.

Žena koja je patila od nesаницe i noćnog preznoavanja rekla je da se, prvi put nakon nekoliko godina, odlično naspavala. Žena koju je noga veoma jako bolela prijavila je da joj se bol povećao tokom seanse prethodnog dana, ali da se nakon toga smanjio u najvećoj meri u poslednjih devet godina. Žena koja je patila od hronične migrene rekla je da, nakon što se probudila, glavobolje više nije bilo. Jednom muškarcu potpuno je nestao strašan bol u stomaku i

¹ Kompletan prikaz programa *Pojačavanje* pronaći ćete na 229. strani u 22. poglavlju, „Okupljanje osmice”.

sindrom razdražljivih creva. Žena koja je patila od depresije osetila je značajno poboljšanje stanja. Slične ispovesti potrajale su još sat vremena.

Nisam se usuđivala da pogledam u Brajana, bila sam potpuno šokirana. Samo je još falilo da mrtvi vaskrsnu. Toliko sam dotad omalovažavala ćiribu-ćiriba, a najveći ćiribu-ćiriba događaj upravo mi se odigravao pred očima. Nadala sam se da rezultati nisu prosto posledica autosugestije. Kako je dan prolazio, činilo se da grupne namere sve više deluju.

Kada smo se vratili kući, nisam znala šta da mislim o čitavom iskustvu. Odbacila sam mogućnost čudotvornog, instant isceljenja. Pomislila sam da je možda u pitanju neki efekat očekivanja, ili dejstvo odobrenja datog osobi da mobiliše sopstvene isceljujuće resurse.

Ali tokom čitave sledeće godine, ma u kom delu sveta da smo bili, u svakoj radionici koju smo vodili, bez obzira da li je bila mala ili velika, kad god smo uspostavili te naše skupine od oko osam ljudi, dali im određena uputstva i zamolili ih da šalju isceljujuću nameru jednom članu, bili smo zapanjeni svedoci jednog te istog događaja: priče o izvanrednom poboljšanju i fizičkom i psihičkom preobražaju.

Multipla skleroza onemogućavala je Marekdži da hoda bez pomoćnih sredstava. Ujutru nakon seanse, došla je u radionicu bez štaka.

Marša je imala oboljenje slično katarakti zbog koga nije videla na jedno oko. Sledećeg dana, nakon seanse grupnog isceljivanja, tvrdila je da joj se vid gotovo u potpunosti vratio.

Hedi iz Marsena u Holandiji болоvala je od artritisa u kolenu. „Nisam mogla da savijem koleno više od devedeset stepeni. Uvek me je bolelo, i uvek mi je bilo teško da se penjem i spuštam stepenicama”, rekla je. „Obično sam morala veoma pažljivo da silazim, korak po korak.” Njena grupa Moć osmice postavila ju je u centar kruga i sela blizu nje, a dva člana grupe stavila su joj ruku na koleno.

„U početku nisam ništa osetila. Zatim mi se koleno zagrejalo, a onda su mišići počeli da mi se tresu i svi ostali članovi tresli su se sa mnom. Osetila sam kako me bol napušta. Nekoliko minuta kasnije više ga nije bilo”, objasnila je.

Te večeri Hedi se lako popela uz stepenice, otišla u hotelsku saunu, a potom bez problema sišla niz stepenice. Ni sledećeg jutra bola nije bilo. „Ustala sam iz kreveta i otišla da se istuširam potpuno zaboravivši da treba da idem korak po korak. Sasvim normalno sam sišla niz stepenice.”

Lorina majka iz Denvera imala je skoliozu. Nakon što se podvrgla isceljujućoj nameri, prijavila je da joj je bol potpuno nestao. Nekoliko meseci kasnije Lora mi je pisala da se kičma njene majke toliko ispravila da je morala da pomeri retrovizor u majčinom autu kako bi ga uskladila s njenim novim, pravim držanjem.

Pol iz Majamija bolovao je od tendonitisa u levoj ruci zbog koga je morao da nosi protezu sve dok nije postao objekat jedne grupe Moć osmice, nakon čega je, narednog dana, stao pred sve prisutne i pokazao da sad može potpuno normalno da pomera ruku.

Tu je i Dajen, koja je zbog skolioze osećala tolike bolove u kuku da je morala da prestane s redovnim fizičkim vežbama, a tokom pretходne godine izgubila je dva i po centimetra visine. Tokom seanse osetila je veliku toplotu i reakciju u leđima u vidu grčevitih trzaja koji su se munjevito smenjivali. Sledećeg dana je objavila: „Osećam se kao da imam novi kuk!” A Glorija je tokom seanse osećala kao da joj nešto isteže i izdužuje kičmu u oba smera, nakon čega joj je potpuno nestao dotad stalno prisutan bol u lumbalnom delu leđa.

Danijel iz Madrida imao je retku bolest koja smanjuje sposobnost tela da obradi vitamin D zbog čega mu se kičma oštro nakrivila unapred ograničavajući mu disanje. Tokom seanse leđa su ga bolela, u kukovima je osećao toplotu, a u rukama i nogama hladnoću. Povećavao mu se bol, osećaj kao da mu nešto razvlači kičmu, kao da mu kičma raste. Na trenutak mu je delovalo kao da će mu kičma pući. Nakon terapije, rekao je da prvi put nakon mnogo godina može normalno da diše, a držanje mu je bilo upadljivo pravilnije.

Bilo je još stotine, čak i hiljade takvih slučajeva, i svaki put kad sam stajala i posmatrala kako se promene odvijaju neposredno pred mojim očima, trebalo je da se radujem zbog ovih zapanjujućih transformacija, ali u to vreme pretežno sam ih doživljavala kao manu. Mislila sam da će mi one narušiti kredibilitet u onome što sam doživljavala kao svoj „pravi” poziv, u velikim, globalnim eksperimentima.

To je i razlog što sam mnogo godina ignorisala sve što se događalo. Kao što bi vam svaki novinar rekao, zapostavila sam siže priče. Nisam u potpunosti umela da spoznam vrednost onoga što su pokušavali da mi kažu ljudi poput Roze, koja mi je u trenutku kada joj je grupa poslala nameru za isceljenje slabo aktivne štitaste žlezde rekla: „Osetila sam neki otvor u tunelu i povezivanje sa univerzumom. Osetila sam da ću, ako to primim, moći da se iscelim. Osećala sam se kao da pružam i primam isceljenje, kao da isceljujem samu sebe.”